

מקור	הטעם	הדין	שדה		
ש"ע סעיף א' ומ"ב ס"ק ט'	הגוי אדעתא דנפשיה עובד ² ולא יחשדוהו בשכיר יום שכן דרך לתת שדה באריסות	מותר	אריסות ¹		
משנה ברורה ס"ק ו'	דלא יחשדוהו בשכיר יום שכן דרך להשכיר שדה אלא יתלו באריסות דשרי	מותר בהבלעה ⁴	שכירות ³		
משנה ברורה ס"ק י'	מעיקר הדין היה מותר כיון שהמלאכה קצובה ואפשר להשלימה בכל עת ואין ריוח לישראל במה שעושה הגוי בשבת דאם לא יעשה היום יעשנה ביום אחר. אולם מ"מ אסור דיבאו לחשדו בשכיר יום	מעיקר הדין היה מותר אולם מ"מ אסור ⁶	קבלנות ⁵		
מקור	הטעם	הדין	מרחץ		
ש"ע סעיף ב' ובאה"ט ומשנה ברורה ס"ק א'	נהגו לתת באריסות כי יודעים שהוא באריסות ולא יחשדו שעושה בו מלאכה עבור הישראל	אין מנהג המקום לתת באריסות משום מראית עין כיון שנקרא על שמו של הישראל, וכתי זה עושה מלאכה בו בשבת ⁸	נהגו לתת באריסות ⁷ מותר	אין מנהג המקום לתת באריסות אסור	אריסות
משנה ברורה ס"ק ג'	נהגו לתת באריסות כי יודעים שהוא באריסות ולא יחשדו שעושה בו מלאכה עבור הישראל	אין מנהג המקום לתת באריסות משום מראית עין כיון שנקרא על שמו של הישראל, וכתי זה עושה מלאכה בו בשבת	נהגו לתת באריסות מותר ¹⁰	אין מנהג המקום לתת באריסות אסור שום מראית עין ⁹	שכירות
משנה ברורה ס"ק א' וס"ק י'	דהגוי שלוחו של ישראל והישראל נהנה ממלאכת שבת ¹¹	אסור	קבלנות		

- 1 יהודי ששוכר גוי שיעשה המלאכה בשדה או במרחץ ויחלקו ביניהם את הרווחים או הפירות.
- 2 דאע"פ שלא לקחה הגוי רק לשליש או לרביעי, ויש לישראל הנאה במה שהגוי עובד בשבת, שרי דהגוי אדעתא דנפשיה עובד.
- 3 הגוי נוטל את כל הרווחים או הפירות, ונותן לישראל עבור השדה או המרחץ דבר קצוב לכל שנה.
- 4 כל היתר שכירות דכאן היינו שהוא משכירו דרך הבלעה עם ימות החול אבל ליום השבת לחוד אסור אפילו בשדה. משנה ברורה ס"ק א'.
- 5 כל הרווחים העולים הם לישראל, רק שהישראל נותן לגוי שכר קצוב לכל שנה עבור פעולתו.
- 6 ויש אוסרים מעיקר הדין. באר היטב. ואולם עיין בשער הציון ס"ק א' דחה זה.
- 7 שאז חוזר להיות דין המרחץ כשדה. משנה ברורה ס"ק א'.
- 8 היה מותר מדינא, כיון שהגוי אדעתיה דנפשיה עביד, אלא שחכמים אסרו במרחץ משום מראית העין מפני דנקרא על שמו של הישראל, ויבואו לחשדו שהגוי עושה בשליחותו.
- 9 דמדינא שרי להשכירו לא"י לשנה או לחודש שיתן לו כך וכך בין יסיק בו הא"י בין לא יסיקו וכל הריוח יהיה לא"י דאיסור שכר שבת ליכא דהא מושכרת היא לו לשנה ואיסור דאמירה לא"י בודאי לא שייך בשכירות דנפשיה הוא עושה וכו' אלא שאסור בכל זה מפני מראית העין. משנה ברורה ס"ק ג'.
- 10 מותר בהבלעה עם שאר ימות החול אבל לשבת בלבד אסור.
- 11 דאם לא יעשה יום אחד יפסיד הישראל ריוח אותו יום. באה"ט ומשנה ברורה סימן רמג ס"ק א'.